

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Dr. Gerhard Mann Chemische – Pharm. Fabrik GmbH**, zastoupený Mgr. Liborem Štajerem, advokátem se sídlem Hellichova 458/1, Praha 1 – Malá Strana, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2012, č. j. BI956-2/37/9/2012-SŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2013, č. j. 31 A 70/2012 – 180,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále je „stěžovatel“) brojí kasační stížností ze dne 12. 4. 2013 proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla žaloba stěžovatele zamítnuta. Žalobou ke Krajskému soudu v Brně se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. BE-739-22/115/7/2011 – SŘ tak, že byl žalobce uznán vinným porušením právní povinnosti stanovené v čl. 16 Nařízení ES č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva a jsou jím stanoveny postupy týkající se bezpečnosti potravin, a to tím, že vyrobil a následně uvedl do běhu (prodal) od 1. 3. 2010 do 30. 4. 2010 na území ČR celkem pěti odběratelům v rozhodnutí výslovně uvedeným klamavě označený doplněk stravy OCUVITE LUTEIN forte, tabl. 30, označení šarže 0550, datum minimální trvanlivosti do ledna 2012, v celkovém množství 10.530 kusů, a to údajem o obsahu luteinu, neboť laboratorně zjištěné množství 1,210 a 4,700 mg v tabletě neodpovídalo množství luteinu deklarovaného na obalu – 6 mg v jedné tabletě. Porušením této povinnosti stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích (dále jen „zákon o potravinách“) a za to mu byla uložena pokuta podle § 17 odst. 3 písm. b) téhož zákona ve výši 300.000 Kč. Ve výroku II. bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Podle obsahu spisu stěžovatel adresoval kasační stížnost Nejvyššímu soudu, kterému ji také odeslal poštou dne 18. 4. 2013, a to ačkoli byl v usnesení krajského soudu

řádně poučen o místu i lhůtě pro podání kasační stížnosti. Kasační stížnost stěžovatele byla doručena Nejvyššímu soudu poslední de zákonné lhůty dne 19. 4. 2013. Nejvyšší soud postoupil kasační stížnost stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu zásilkou podanou k poštovní přepravě dne 2. 5. 2013.

Podle ust. § 106 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle ust. § 106 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

Nejvyšší správní soud dospěl v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 51/2007 - 55, publ. pod č. 1790/2009 Sb. NSS, k závěru, že kasační stížnost podaná u nepřislušného soudu je včasná jen tehdy, jestliže ji tento nepřislušný soud ve lhůtě stanovené pro podání kasační stížnosti odešle soudu, který napadené rozhodnutí vydal, či Nejvyššímu správnímu soudu. Jen tehdy je lhůta k podání kasační stížnosti zachována. V opačném případě, tj. pokud nepřislušný soud takto učiní po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, je nutné z citovaného ustanovení § 106 odst. 4 s. ř. s. dovodit, že lhůta zachována není a jde tudíž o kasační stížnost opožděně podanou.

Nejvyšší správní soud podotýká, že citované usnesení rozšířeného senátu se týká ust. § 106 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2011, které tehdy stanovilo, že kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal a lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Novela s. ř. s. účinná od 1. 1. 2012 na podstatě závěrů rozšířeného senátu tohoto soudu nic nezměnila, jinými slovy jsou závěry citovaného usnesení rozšířeného senátu přiměřeně aplikovatelné i v současné době. Platí to nepochybně pro závěr o osudu kasační stížnosti podané u nepřislušného soudu, kterou lze považovat za včas podanou pouze tehdy, pokud ji nepřislušný soud odešle příslušnému Nejvyššímu správnímu soudu v zákonné lhůtě pro podání kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že není povinností nepřislušného soudu sledovat lhůtu pro podání kasační stížnosti proti rozhodnutí jiného soudu. Sledování lhůty je povinností účastníka řízení, přičemž jeho pochybení, spočívající v tom, že se neřídil správným poučením soudu a odeslal své podání jinému (nepřislušnému) soudu, lze přičíst jen k tíži tohoto účastníka.

V projednávané věci byl rozsudek Krajského soudu v Brně doručen zástupci stěžovatele v pátek dne 5. 4. 2013. Lhůta pro podání kasační stížnosti tedy uplynula v pátek dne 19. 4. 2013, avšak kasační stížnost stěžovatele byla Nejvyšším soudem odeslána Nejvyššímu správnímu soudu dne 2. 5. 2013, tedy dávno po uplynutí zákonné lhůty pro její podání. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel podal kasační stížnost Nejvyššímu soudu přesto, že byl Krajským soudem v Brně správně poučen.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele je třeba považovat za opožděnou, proto ji odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 13. listopadu 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu